

ΣΑΙΚΣΠΗΡ**ΙΟΥΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΜΑΙΟΣ**

(Συνέχεια.)

ΣΚΗΝΗ Δ'.**Οδός.**

(Εισέρχονται ο Ρωμαῖος, ο Μερκούτιος, ο Βενβόλιος μετα πέντε ή έξι προσωπιδοφορεών και κρατουμένων δάχτυλος. Νέξ.)

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγχώρησιν ή θὰ εἰσέλθωμεν χωρὶς νὰ εἴπωμεν τίποτε;

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Παρθήθειν δὲ συρμὸς τῶν λογιδῶν καὶ τῶν ἔθιμοτυπῶν. Δὲν γρειάζεται νὰ στείλωμεν πρὸ ἡμῶν κανένα. Ἐρωταὶ μὲ δεδεμένους ὀφθαλμοὺς, μὲ φαρέτραν ἐκ ἔγλου λευκοῦ εἰς τοὺς ὄμοις καὶ τόξον ταρτάρου εἰς τὴν χεῖρα, δοτις νὰ ἀνοίγῃ ἡμῖν τὴν δόδον καὶ νὰ γρησιμεύῃ ὡς φόβητρον εἰς τὰς κυρίας. Δὲν εἶναι ἀνάγκη προλόγου ἀπεστηθισμένου καὶ ἐκφωνουμένου ἀπὸ μνήμης τῇ βοηθείᾳ προθύμου φίλου βαδίζοντος ὅπισθεν ἡμῶν. Λειτέσθε μᾶς μαντεύσωσιν ἐὰν δυνηθῶσιν. Λειτέσθε ματρήσωσι μὲ τὸ μέτρον των τὸ μέτρον τοῦ χοροῦ μας. Θὰ τοὺς τιμῆσωμεν χορεύοντες μίαν ή δύο ἀντιχορίας, καὶ ἔπειτα ἀναγωροῦμεν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Δότε μοι δάχτυλο. Θὰ σᾶς φωτίζω νὰ χορεύετε ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν αἰσθάνομαι καρμίκιν διάθεσιν νὰ χορεύσω.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ω μικρέ μου Ρωμαῖε, θὰ χορεύσετε, θὰ χορεύσετε.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Δὲν θὰ χορεύσω σᾶς λέγω. Σεῖς ἔχετε πέδιλα τοῦ χοροῦ καὶ πόδις θλαφροὺς ὡς αἱ ψυχαὶ σας· ἐγὼ ἔχω μολυβδίνην ψυχὴν ἥτις τοσοῦτον μὲ καθηλόνται εἰς τὴν γῆν ὡς δὲν δύναμαι νὰ κινηθῶ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Πᾶ! δὲν εἴσθε ἐρωτευμένος; Δανεισθῆτε παρὰ τοῦ ἔρωτος τὰς πτέρυγάς του καὶ ὑπερπηδήσατε δι' ἐνὸς ἀλματος τὴν θλίψιν σας.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Σὲ λέγω δτοι ἔχω πλήρη

τὴν ψυχὴν ἐκ τῶν βελῶν τους· αἱ πτέρυγές του μὲ εἶναι ἀνωφελεῖς· κάμπτω δὲ τὸ βαρὺ τοῦτο φορτίον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ἄλλα κάμπτων κινδυνεύετε νὰ πνίξετε τὸν ἔρωτα καὶ εἶσθε πολὺ βαρὺς δι' ἓν τοσοῦτον τρυφερόν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ο ἔρως ἓν τρυφερόν! φαίνεται δτοι πολὺ ὀλίγον τὸν γνωρίζεις. Ἐξ ἐναντίας εἶναι Οὐελλα, καταιγίς, μανία, ὄργη, βία, λύσσα, ἀγωνία, θλίψις.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Απόδος αὐτῷ κακὸν ἀντὶ κακοῦ· ἐὰν σὲ βασανίζει, βασάνισου αὐτόν· ἐὰν σὲ τυραννῆ, τυράννησον αὐτόν· ἐὰν σὲ πληγόνη, πλήγωσον αὐτόν. Πρέπει νὰ τὸν νικήσῃς, φίλτατε, νὰ τὸν νικήσῃς μὲ πᾶσαν θυσίαν. (Πρὸς τὰς ὑπηρέτας.) Ἐστε, δότε μοι ἓν προσωπεῖον. Οὐκοῦ διὰ νὰ θέσω τὸ πρόσωπόν μου· προσωπεῖον διὰ νὰ καλύψω ἐκεῖνο τὸ ὄποιον μοὶ ἔχάρισεν ἢ φύσις. (Φορεῖ προτοπίδα.) Τώρα δὲν φοβοῦμαι μήπως περίεργοι διφθαλμοὶ ἴδωσι τὰς ἀγγυνίας μου. Άντ' ἐμοῦ θὰ ἐρυθράσωσιν αἱ σκιάζουσαι μὲ γιγαντώδεις δφρῦς.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Εμπρός! ἀς κτυπήσωμεν καὶ ἀς εἰσέλθωμεν. Αρχ ἀνοίξῃ ἡ θύρα, ἀς δρυμήσουν σλοι.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Εἰς ἐμὲ δότε δάχτυλο. Οσοι ἔχετε φαιδράν τὴν καρδίαν θωπεύσατε διὰ τῶν ποδῶν τὰς ἀναισθήτους ψιάθους. Εμπρός, ψυχαὶ ἀσυλλόγιστοι καὶ καρδίαι ἐλαφραί. Ο πάππος μου συνείθιζεν νὰ λέγῃ: Κρατῶ τὸ φανάρι καὶ είματι θεατής. Ζήτω τὸ ἀξίωμα τοῦ πάππου μου. Δὲν γορεύω. Π γαρά ωχετο πλέον δι' ἐμέ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Ἔνως ἔως εἰς τὸν λαϊκὸν βυθισμένος. Εμπρός, Ρωμαῖε, θὰ σὲ ἀνακάρωμεν ἀπὸ τὴν ἔρωτοτροχιάν ταῦτην. Λειτέσθε ματρήσωμεν, ἢ τὰς μᾶς καλεῖ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Η τώς! ἀλλ' εἶναι βαθεῖα νύξ.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Η τώς τῆς ἡδονῆς, ἢ λάρναῖς τοῦ χοροῦ ἥτις ἀργίζει· δώσατε, κύριε, εἰς τοὺς λόγους μου ἐξήγησιν εὐνοΐην· φανῆτε ἐπιεικής, παρακαλῶ. Η πρόθεσίς μας εἶναι καλή, ἀλλὰ τὸ πνεῦμά μας ἀλιγον.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Τωραντί, μεταβαίνοντες εἰς αὐτὸν τὸν χορὸν δεικνύομεν δτοι ἔχομεν καλὴν πρόθεσιν καὶ ἀλιγον πνεῦμα.

ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ.—"Α! εἰμπορῶ νὰ σᾶς
ἔρωτήσω δικτί;

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Τὴν παρελθοῦσαν νύκτα
εἰδού ὅντεον.

ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΣ.—Καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—*Τιμεῖτε! καὶ τί ὀνειρεύθητε;*
ΜΕΓΑΛΟΝΤΙΟΝ.—*Ως τοῦτο.*

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.— Οτι το σνειρον πολυ
δυσαίτει με μῆθον.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Η ἀληθειας ὅμοιαζει πολλάκις μὲ συντρον.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—Βλέπω δτι ή βασιλίσσης Μάρ¹ σᾶς ἐπεσκέψθη καθ' ὑπνον. Ἡ Μάρ εἶναι ἡ μαῖα τῶν νυμφῶν. **Ω Μάρ!** Πῶς εἰσέρχεται μὲ τὸ δυσδιάκριτον ἄρμα τῆς εἰς τοὺς ἥρθινας τῶν κοιμωμένων! Γνωρίζετε τὸ δγημά της; Αἱ ἀκτίνες τῶν τροχῶν του εἶναι κατεσκευασμέναι ἐκ τῶν μαύρων ποδῶν τῆς ἀράχνης, ἡ ἐφεστρίς αὐτῆς εἶναι ἐκ τῶν διαφανῶν πτερύγων τῆς ἀκρίδος, οἱ γαλινοὶ ἐκ τοῦ λεπτοτέρου ἵστου τῆς μικροτέρας ἀράχνης, τὰ φάλαρα ἐκ τῶν ὑγρῶν ἀκτίνων τοῦ ἀργυροῦ σεληνόφωτος, ἡ λαβὴ τοῦ μαστιγίου της ἐκ τοῦ ἀστοῦ τοῦ νυκτερινοῦ γρύλλου καὶ τὸ ἀκρομαστίγιον ἐκ νήματος μόλις δρατοῦ. Οὐκίος αὐτῆς εἶναι μικρότατον κωνώπιον φαιὲ ἐνδεδυμένον· καὶ ὁ φίλος μας σκίουρος, διάσημος λεπτουργός, ἡ μᾶλλον, ὡς νομίζω, ὁ σκύλης, πρὸ ἀμυημονεύτων χρόνων ἀμαξοποιὸς τῶν μικρῶν νυμφῶν κατεσκείασε τὴν κομψὴν ταύτην ἀμαξεῖν ἐκ τοῦ κελύφους κενοῦ λεπτοκαρδοῦ. Οὕτως ἐποχουμένη διέρχεται διὰ τῶν ἐγκεφάλων τῶν ἔραστῶν, καὶ ἀμέσως οὗτοι ὀνειρεύονται ἕρωτας· ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν αὐλικῶν, καὶ ὀνειρεύονται ὑποκλίσεις· ἐπὶ τῶν δακτύλων τῶν δικηγόρων, καὶ ὀνειρεύονται καθηγεσίας· ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν κυριῶν καὶ ὀνειρεύονται φιλήματα. Τοὺς λαυράργους, οἵτινες τρώγουσι πολλὰ τραγήματα κατὰ τὴν ἡμέραν, ἡ Μάρ, ὅργιζομένη διὰ τὴν ἐκφερομένην δσμὴν, τοὺς τυμωρεῖ σχίζουσα τὰ χείλη των. Ενίστε τὴν βλέπετε ἐπὶ τῆς ἥινδες αὐλικοῦ, καὶ ἀμέσως οὗτος δσφραίνεται προβίσχομόν· ἄλλοτε γαργαλίζει τὴν ρίνα κληρονόμου, καὶ ἀμέσως ὀνειρεύεται νέας κληρονομίας.

¹ Η γύμνη τῶν ὀνείρων καὶ ἡ μαῖα τῶν Ἑλλών
γομφῶν κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ μεσαιωνικοῦ.

Αμέσως ἔπειτα διέρχεται διὰ τοῦ τραχήλου πολεμιστοῦ. Τί δυνατεύεται οὗτος; καλοὺς σιδήρους τοῦ Τολέδου, δόδοντος πλήρεις τραυματιῶν καὶ νεκρῶν, ἐνέδρας, μέλη αἰματόφυρτα ἔχθρικῶν στρατῶν καὶ ἀτελευτήτους οἰνοποσίας. Εἶτα αἴφνης τυμπανίζει ἐπὶ τοῦ ὠτός του· τότε οὗτος ἀρυπνίζεται, ἀνασκιρτᾷ, ἐγείρεται εντρομός· προσεύχεται βλασφημῶν, βλασφημεῖ προσευχόμενος καὶ ἀποκομάται ἐκ νέου. Ἡ λίδια Μᾶδος κτενίζει τὴν γχίτην τῶν ἵππων ἐν τῷ σταύλῳ καὶ περιπλέκει τὰς λιπαρὰς τρίχας τῶν εἰς μαγικοὺς κύκλους; Οἵτινες ἔχουν λυθῶσι προοιωνίζονται μεγάλας δυστυχίας. Αὐτὴν, ὅταν αἱ νεάνιδες κοιμῶνται ἡπτικαὶ, τὰς πιέζει καὶ τὰς διδάσκει πῶς πρέπει νὰ ἐκτελῶσι τὸ καθηκόν των. Αὐτὴν . . .

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ἐ, σιώπα, Μερκούτιε. Ἀρ-
χοῦν πλέον αἱ ἀνοησίαι.

ΜΕΡΚΟΥΤΙΟΣ.—'Ανοησίας! ἀλλ' ἐγὼ
εοῦ ὄμιλῶ περὶ ὅνειρων! Τί σίναι τὸ ὅνει-
ρον; Τὸ ὅνειρον εἶναι μηδὲν, τέκνον τῆς
φαντασίας καὶ τοῦ ἀργοῦ ἐγκεφάλου· τὸ
ὅνειρον εἶναι κενὸν καὶ ἐλαχφρὸν ως ὁ ἀτό·
τὸ ὅνειρον εἶναι μᾶλλον ἀσταθὲς ἢ ὁ ἀτό,
ὅστις σήμερον πνέει ἐξ ἀνατολῶν, αὔριον
ἐκ δυσμῶν· ὅστις θωπεύει τὸν πεπηγότα
κόλπον τοῦ βιοβρᾶ· ἔπειτα, ἀμέσως, ἐξορμᾷ
πλήρης ὅργης διὰ νὰ ἀρπάσῃ τὴν στίλβου-
σαν δρόσου τοῦ γάτου.

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ.—Ο ποιητικὸς αὐτὸς ἀνεμός παρέργερε καὶ σὲ, στερεῖ δὲ καὶ ἡμᾶς τοῦ χοροῦ. Τὸ δεῖπνον θὰ τελειώσῃ. Θὰ οθάσωμεν πολὺ δρυά.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Πολὺ ταχέως θέλετε νὰ εἰπῆτε; Ἐχω εἰς τὴν κεφαλήν μου ἀγνοῶ τίνα θλιβερὸν διαλογισμόν. Νομίζω ὅτι δυστυχία τις, ἐπικρεμαμένη εἰσέτι ἐν ἀβεβαίῳ μέλλοντι, μέλλει νὰ χρονολογηθῇ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης νομίζω ὅτι διαβλέπω τὸν μακρὸν, ἐπώδυνον, ἀωρον θάνατον, ὃστις ἀπειλεῖ ἀφανῶς τὴν ζωὴν ταύτην τὴν ὅποίχν ἀψηφῶ. Ἄλλ' ὁ κρατῶν τὸ πηδάλιον τῆς ζωῆς μου ἀς διευθύνῃ τὰ ιστία μου. Ἐποδεικνύονται εὐπράτοιδαι.

ΒΕΝΒΟΔΙΟΣ.—Τύπανα, ζτυπάσκε.

(Ἐπειδὴν.)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Αἴθουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καπουλέτου.
(Μουσικοὶ περιμένουσι νὰ τοὺς εἰσάξωσι. Πολλοὶ ὑπηρέται πηγαίνονται.)

Α'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ποῦ εἶναι ὁ Κατσαρόλας; ποῦ εἶναι ὁ γεροκαλασμένος νὰ μᾶς βοηθήσῃ λιγάκι νὰ σηκώσουμε τὸ τραπέζι; Ἀχ! τὸν ἀκαμάτη, ἀποφεύγει τὴν δουλειὰ σὰν ὁ διάβολος τὸ λιθάνι.

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Τι ἔργασία παστρίκη! Ὄλη πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μας. Καὶ καλὰ ποῦ εἶναι μισοπλυμένα.

Α'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Σηκώσετε τὰ καθίσματα, πάρετε τὰ πιάτα, καθίστετε τὰ τραπέζια, ἔχετε τὸ μάτι σας στὸ θαυμακό. Γιὰ νὰ σου εἰπῶ, παλικάρι, βάλε κατὰ μέρος σὲ παρακαλῶ αὐτὸ τὸ ἀμυγδαλάτο, καὶ ἀν μὲ ἀγαπᾶς εἰπὲ τοῦ θυρωοῦ νὰ δοήσῃ τὴ Σουσάννα καὶ τὴν Ἀννίτσα νὰ ἔμβουν μέτα. — “Ε! Ἀντώνη! Κατσαρόλα! ἔλατε λοιπὸν κ' ἐδῶ!

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—“Ολα εἶναι ἔτοιμα, δὲκα εἶναι ἔτοιμα!

Α'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἐμπρὸς, σᾶς περιμένουν, σᾶς ζητοῦν, σᾶς κράζουν, σᾶς φωνάζουν, σᾶς ἐπιθυμοῦν, σᾶς θέλουν, σᾶς σφυρίζουν, σᾶς κτυποῦν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Καλά, δὲν εἰρποροῦμεν νὰ κυαθα κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ. — Ζωηρότης, παιδιά, κινηθῆτε δλίγον, καὶ τόσον τὸ καλλίτερον δὲ ἐκεῖνον που ζήσῃ τελευταῖς. (Δικούγεται.)

(Εἰσέρχεται ὁ Καπουλέτος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν προσκεκλημένων.)

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Εὔπατρίδαι, καλῶς ὠρίσατε! Ωραῖαι κυρίαι, ίδους ή δρα! Ὁσαι ἔχουν τοὺς πόδας ἐλαφροὺς καὶ ὑγιεῖς ἃς τὸ ἀποδεῖξωσι χορεύουσαι μετὰ τῶν κυρίων τούτων. Χα, χα! ποία ἔξ ὅμων θὰ τολμήσῃ νὰ ἀρνηθῇ; Ὁσαι μορφάσουν, θὰ κηρύξω ὅτι ἔχουν κάλους. Ε! τί λέγετε δι' αὐτὸ τὸ στρατήγημά μου; (Γιορδέχεται ἄλλους ἔρχομένους.) Καλῶς ὠρίσατε, κύριαι! — Ἐγὼ τὸν ὄποιον βλέπετε, εἰχα καὶ ἐγὼ τὸν καλόν μου καιρόν. Εἰσόρουν καὶ ἐγὼ προσωπεῖον καὶ ἐψιθύριζα εἰς τὰ ωτίον τῶν γυναικῶν γλυκείας λέξεις αἱ ὄποιαι τὰς

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ—ΕΤΟΣ Α']

ἡγμαλώτιζον. Δὲν θὰ ἴδω πλέον αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον, δὲν θὰ τὴν ἴδω πλέον. (Πρὸς ἄλλους εἰσερχομένους.) Κύριοι, σᾶς προσκυνῶ. Ἐμπρὸς, η μουσική. (Η μουσική ἀρχίζει, δὲ γερὰς ἀνοίγει, δὲ Καπουλέτος σταυρατές ὑπηρέτας τινὰς διερχομένους τὴν αἴθουσαν.)
“Ε, σεῖς, δικυροί, φέρετε φῶτα, καὶ ἄλλα φῶτα. Σηκώσατε αὐτὰ τὰ τραπέζια, σθέσατε τὴν φωτίαν, κάψετε πολλὴ ζέστη ἐδῶ. (Πρὸς ἄλλους ὑπηρέτην.) Βλέπω, γελοῖτε, καὶ σὲ διασκεδάζεις αὐτὴ η ἔργασία· ξεκουμπίσου γρήγωρα. (Πρὸς γηραιὸν εὐπατρίδην τὸν ἑποῖον ουναντᾶ.) Καλέ μου ἔξαδελφε, ἃς καθήσωμεν, ὃς καθήσωμεν ἐδῶ. Ὅμεις καὶ ἐγὼ δὲν ἔχομεν τὶ ἄλλο καλλίτερον νὰ πράξωμεν. Λί ήμέρας τοῦ χοροῦ παρῆλθον πλέον δι' ἡμᾶς... Σᾶς εἶδος νὰ φορήτε προσωπεῖον· εὑρέθημεν εἰς τὸν αὐτὸν χορόν. Πόσος χρόνος παρῆλθεν ἔκτοτε;

Β'. ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Μά τὴν Παναγίαν, πρέπει νὰ παρῆλθον τριάκοντα ἔτη.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—“Ω! ἀγαπητέ μου ἔξαδελφε, εἶναι δλιγάτερας ἀπατάσθε· ἀπατάσθε σᾶς λέγω. Ήτο εἰς τοὺς γάμους τοῦ Λουκεντίου. Τὸ πολὺ πολὺ θὰ γίνουν εἰκοσιπέντε ἔτη τὴν ἔρχομένην πεντηκοστὴν. Καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας! καὶ ἐφοροῦμεν προσωπίδας!

Β'. ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—“Οχι, οχι, οχι! οὐδὲς τοῦ Λουκεντίου εἶναι μεγαλείτερος, εἶναι τριάκοντα ἔτῶν.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Σπουδαίως διατείνεσθε τοῦτο; Ο υἱός του ήταν ἀκόμη οὐδὲν καθημερίαν πρὸ δύο ἔτων.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς ἄλλους προσηλωμένους.)—Ποία εἶναι η λάμπουσα ἐκείνη ὑπὸ καλλονῆς καὶ νεότητος κυρία τὴν δύοιαν κρατεῖ ὁ εὐπατρίδης ἐκεῖνος;

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Δὲν τὴν γνωρίζω, κύριε.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Μὲ δραματικὸς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Ιουλίας.)—“Ω! λάμπει μετά λάμψεως ζωηροτέρας τῶν φῶτων τοῦ χοροῦ. Εν μέσῳ τῆς σκοτεινῆς νυκτὸς, η καλλονὴ αὐτῆς ἀκτινοβολεῖ ὡς ὁ ἀδάμας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς γυναικὸς τῆς Αἰθιοπίας¹. Λευκὴ περιστερὰ ἐν μέσῳ πενθίμων κοράκων. Αμφ

¹ Χώρα τῆς Αἰθιοπίας καιμένη πρὸς νότον τῆς Αιγύπτου καὶ ποτὶ ζουμένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, σηματίζει σήμερον τὴν Νοοδίαν καὶ τὴν Λευσσονίαν.

τελειώσῃ ὁ χορὸς, θὰ παραπορήσω ποῦ θὰ καθήσῃ. Θὰ ὑπάγω νὰ Ολίψω τὴν χεῖρά της, ἐντὸς τῆς ἴδικῆς μου. Πολὺ λεπτοφυής καλλονὴ, πολὺ λεπτοφυής δἰ ἡμᾶς.—¹ Ηγάπησεν ἡ καρδία μου μέχρι τοῦδε; δχι, δχι μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. ² Η καλλονὴ μοὶ παρουσιάζεται νῦν κατὰ πρῶτον. (Ο Τυπάλδος πλησιάζει τὸν Ρωμαῖον.)

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—³ Αναγγνωρίζω αὐτὴν τὴν φωνὴν εἴς τὴν ψυχήν μου, θὰ ἔναις κανεὶς Μοντέγος. (Πρὸς ἓνα ἀκόλουθον.) ⁴ Ακόλουθε, πήγαινε νὰ φέρης τὸ σπαθί μου. —⁵ Α, τὸν ἄθλιον! νὰ τολμήσῃ νὰ εἰσέλθῃ ἐδῶ! ⁶ Ετόλμησε νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον διὰ βανύσου προσωπίδος καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ χλευάσῃ τὴν ἑορτὴν μας. Μὰ τοὺς προγόνους μου, μὰ τὴν τιμὴν τῆς οἰκογενείας μου, θὰ τὸν φονεύσω χωρὶς νὰ μὲ τύψῃ ἡ συνείδησις.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—⁷ Ε λοιπὸν! τί τρέχει, ἀνεψιέ μου; τί δηλοῖ αὐτὴ ἡ δργή; διατί αὐτὸς ὁ θόρυβος;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Θεῖε μου, ίδετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶναι Μοντέγος, εἶναι ἔχθρος μας. ⁸ Ο ἄτιμος ἥλθε νὰ μᾶς περιπαίξῃ καὶ νὰ θρίσῃ τὴν ἑορτὴν μας.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Μήπως εἶναι ὁ νέος Ρωμαῖος;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Αὐτὸς εἶναι, δ ἄτιμος!

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—⁹ Ήσυχία, ήσυχία, νεκνία μου πράμνητι, φίλτατε ἀνεψιέ. Βλέπω ὅτι φέρεται ὡς εὐπατρίδης καλῶς ἀνατεθραυμένος. ¹⁰ Οφείλω νὰ ὅμολογήσω τὴν ἀλήθειαν, ἡ Βερόνη¹ δῆλη τὸν θεωρεῖ ὡς νέον ἀνδρεῖον καὶ ἐνάρετον. Δι' δῆλα τὰ πλούτη τοῦ κόσμου δὲν θέλω νὰ πάθη οὔτε τὴν ἐλαχίστην προσβολὴν ἐντὸς τῆς οἰκίας μου. ¹¹ Εμπρὸς, ὑπομονή! μὴ προσέχῃς εἰς αὐτὸν τὸ θέλω. ¹² Εὰν μὲ σέβεσαι ἀπόδαλον τὸ ἄγριον τοῦτο οὗδος τὸ δποτὸν δὲν ἀρμόζει εἰς ἑορτὴν.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—¹³ Αρμόζει ἔξαρετα ὅταν τοιοῦτος ἄτιμος εὑρίσκεται μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων. ¹⁴ Οχι, δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—Δὲν θὰ τὸ ὑποφέρης, νεκνία; τί δηλοῖ αὐτό; Σοῦ ἐπαναλαμβάνω

¹ Πόλις τῆς Ἰταλίας ἐπὶ τοῦ Ἀδίγου. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὑπῆρχε τὸ θάνατρον τῶν ἑρωτῶν, τῶν δυστυχῶν καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλίας.

ὅτι τὸ θέλω. Ποῖος εἶναι κύριος ἐδῶ; σὺ ἡ ἐγώ; ¹⁵ Α, κύριε, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ὑποφέρετε τὴν παρουσίαν του; Θελετε λοιπὸν νὰ φέρετε ἂνω κάτω τὴν ἑορτὴν μου;

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Σᾶς λέγω, θετέ μου, δτι εἶναι αἰσχος.

ΚΑΠΟΥΛΕΤΟΣ.—¹⁶ Ακόμη ἔξακολουθεῖς, κακὴ κεφαλή! ¹⁷ Ωραῖον πρᾶγμα τῇ ἀληθείᾳ νὰ θέλῃ ὁ Κύριος ἐνῷ ἐγὼ δὲν θέλω. ¹⁸ Ελκάς τελειώνωμεν, ἄλλως θὰ μετανοήσῃς. (Στρεψόμενος πρὸς τοὺς προσκεκλημένους.) ¹⁹ Εὖγε, εῦγε, φίλοι μου; . . . (Ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Τυπάλδον.) ²⁰ Ταραξία, θὰ ήσυχάσῃς; (Πρὸς τοὺς ὑπηρέτας.) ²¹ Φωτα, καὶ ἄλλα φωτα. (Ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὸν Τυπάλδον.) ²² Τώρα σὲ κάμνω καὶ ήσυχάζεις. (Πρὸς τοὺς ἄλλους.) ²³ Ζωηρότης, παιδιά!

ΤΥΠΑΛΔΟΣ.—Πρέπει νὰ καταστεῖλοι ἔμπατόν. ²⁴ Η ἀδάμαστος δργή μου καὶ η ὑπομονὴ τὴν δποίαν μοὶ ἐπιβάλλουσι παλαίουσιν εἰς τὸ στῆθός μου πάλην τρομεράν. . . ²⁵ Λες ἔξελθω. ²⁶ Ο ἀνθρωπὸς οὗτος ἐπιγάιρει διὰ τὴν λαθραίαν εἰσγάρησίν του, ἀλλ' ἡ αὐθάδειά του θὰ τιμωρηθῇ. Σήμερον ἡ χαρά, αὔριον ἡ λύπη καὶ ἡ πικρία. (Εξέρχεται.)

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πλησιάζων τὴν Ἰουλίαν καὶ λαρνάνων τὴν χεῖρα καὶ τῆς.)—Σᾶς προσέβαλον; ἐθεῖνόλωσα τὴν θελκτικὴν ταύτην χεῖρα; Τὰ χείλη μου διὰ ἐπανορθώσωσι τὴν ὕδριν τὴν δποίαν ἐπράξεν ἡ χείρ μου. ²⁷ Η ιερότης τοῦ φιλήματός των διὰ ἔξαλειψη τὴν χυδαιότητα τῆς προσφύσεως. Οἱ ἐρωτικοὶ οὗτοι προσκυνηταὶ διὰ τελέσωσι τὸν φόρον τῆς λατρείας των εἰς τὸν Βωμὸν τοῦτον. (Ο Ρωμαῖος φιλεῖ τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλίας.)

ΙΟΥΛΙΑ.—²⁸ Εγετε ἄδικον, καλὲ προσκυνητά. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἡ χείρ σας δὲν εἶναι ἔνοχος, ἐφέρθη εὐλαβῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰ ηθη. Καὶ αὐταὶ αἱ ἀγιαὶ ἔχουν χεῖρας, καὶ ὁ εὐλαβῆς τὰς Ἕγγιζει. Οἱ προσκυνηταὶ, εἰς τὰς περιηγήσεις των, ἀρκοῦνται εἰς θλιψιῶν φιλικήν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Αἱ ἀγιαὶ δὲν ἔχουν χείλη καθόδες καὶ οἱ προσκυνηταὶ;

ΙΟΥΛΙΑ.—Χείλη διὰ νὰ προσεύχωνται, μόνον διὰ νὰ προσεύχωνται.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—²⁹ Ω, συγχώρησον εἰς τὰ χεῖλη μου, ωραία ἀγία, νὰ ἀντικαταστήσωσι

τὴν χειρά μου. Εἰσάκουσον τῆς δεήσεώς των, καὶ μὴ μεταβάλης εἰς ἀπελπισίαν τὴν πί-
την ὑπὸ τῆς ὅποιας πληροῖς τὴν ψυχήν μου.

ΙΟΥΛΙΑ.—Ο ἄγιος δὲν κινεῖται ἀν καὶ
ἀκούῃ τὴν δέησιν.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Λοιπὸν μεῖνον ἀκίνητος, ὡ-
ἄγιος μου· ἡ προσευχή μου θὰ εἰσακουσθῇ
καὶ θὰ ἡμεῖς εὐτυχήσεις. (Ο Ρωμαῖος ἀσπάζεται
τὴν Ἰουλίαν.) Τὰ χεῖλη μου ἐξήλειψαν τὰ
ἐγκλήματά μου· δῦλαι αἱ ἀμαρτίαι μου
συνεχωρήθησαν.

ΙΟΥΛΙΑ.—Αἱ ἀμαρτίαι σας τώρα ἔμει-
ναν εἰς ἐμέ· τὰς ἔλαβε τὸ στόμα μου.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ω γλυκυτάτη ἀμαρτία!
Ω ἥδιστη ἐπίπληξις! ἀποδώσατέ μοι αὐτὴν
τὴν ἀμαρτίαν.

ΙΟΥΛΙΑ.—Οσον ἀφορᾷ τὰ φιλήματα
πολὺ ταχέως τὰ ἔξιφλεῖτε.

ΤΡΟΦΟΣ. (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)—Κυρία, η
μήτηρ σας ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς δμιλήσῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ. (Πρὸς τὴν τροφόν.)—Ποία εἶναι
η μήτηρ της;

ΤΡΟΦΟΣ.—Νέες ίππότες, η μήτηρ της
εἶναι η οἰκοδέσποινα. Καλὴ κυρία, φρόνι-
μος καὶ ἐνάρετος. Εεβύζαξ τὴν κόρην της,
ἔκείνην μὲ τὴν ὅποιαν ὁμιλούσατε πρὸ-
βλέγου. Εἶναι καλὸν μέρος δι' ἐκεῖνον ποῦ
κατορθώσῃ νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὸ χέρι. Θὰ
ἔχῃ μετρητὰ ἀμέτρητα.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Η κόρη τῶν Καπουλέ-
των! . . . αὐτή! . . . Δυστυχία! η ζωὴ μρυ-
σίναι εἰς τὴν ἔξουσίαν τῆς ἐχθρᾶς μου.
(Πλησιάζει δ Βενβόλιος.)

ΒΕΝΒΟΛΙΟΣ. (Κατ' ιδίαν.)—Ἄς ἀναγω-
ρήσωμεν, η ἑορτὴ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ.

ΡΩΜΑΙΟΣ.—Ναὶ, καὶ η ταραχὴ τῆς
ψυχῆς μου ἀρχίζει.

ΚΛΗΟΥΛΕΤΟΣ.—Πῶς! ἀναγωρεῖτε ἀπὸ
τώρα; ἀλλ' ἔχομεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον
δροσιστικά τινα τὰ δποῖα σᾶς περιμένουν.
(Προσωπιδρόροι τινὲς ζητοῦσι συγγνώμην καὶ χαι-
ρεῖσσουσι.) Δὲν θέλετε. Καλὰ λοιπόν σᾶς
προσκυνῶ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ δλους, ἔντι-
μοις εὐπατρίδαι. Καλὴν γύντα σας. (Πρὸς τοὺς
ὑπηρέτας.)—Φέρετε δῆδας ἀπ' ἐδῶ. Άς ὑ-
πάγω καὶ ἔγω νὰ κοιμηθῶ. (Πρὸς τὸν ἑξάδελ-
φὸν του.)—Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶναι ἀργά
καὶ πρέπει νὰ ἀναπαυθῶ.

(Όλοι εξέρχονται ἔκτος τῆς Ἰουλίας καὶ τῆς τροφοῦ.)

ΙΟΥΛΙΑ. (Δεικνύσσεται χορευτὴν διερχόμενον.)—
Εἶπέ μοι, παραμάνα, πῶς ὀνομάζεται αὐ-
τὸς δ εὐπατρίδης;

ΤΡΟΦΟΣ.—Τι θέριος, εἶναι δ μοναχο-
γυίδης τοῦ γεροφιλαργύρου ἐκείνου.

ΙΟΥΛΙΑ.—Καὶ δ ἄλλος δ ὅποιος διέρ-
χεται τὴν θύραν;

ΤΡΟΦΟΣ.—Εἶναι, νομίζω, δ νέος Πε-
τρούκιος.

ΙΟΥΛΙΑ.—Καὶ ἔκεινος (δεικνύσσεται τὸν Πε-
τρούκιον) δ ὅποιος δὲν γένηκε νὰ χορεύσῃ;

ΤΡΟΦΟΣ.—Δὲν τὸν γνωρίζω.

ΙΟΥΛΙΑ.—Γίπαγε νὰ ἐρωτήσῃς τὸ δι-
νομά του. (Η τροφὸς τὴν ἀφίνει πρὸς στιγμήν).—
Ἐὰν δ νέος οὗτος ἦναι νυμφευμένος, τὸ
φέρετρόν μου ἔσεται η νυμφική μου κλίνη.

ΤΡΟΦΟΣ. (Ἐπανερχομένη.)—Εἶναι Μοντέ-
γος καὶ ὀνομάζεται Ρωμαῖος. Εἶναι ἔχθρὸς
τῆς οἰκογενείας σας.

ΙΟΥΛΙΑ.—Ο μόνος ἀνθρωπὸς τὸν δποῖον
δρεῖλω νὰ μισῶ, καὶ δ μάνος τὸν δποῖον
δύναμαι νὰ ἀγαπήσω. Ω, τὸν ἡγάπητον
πολὺ ταχέως χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζω, καὶ
τὸν ἐγνώρισα πολὺ βραδέως. Τὶ τερατώδης
ἔρως ἐγεννήθη ἐν ἐμοί! πρέπει νὰ ἀγαπήσω
μισούμενον ἔχθρόν

ΤΡΟΦΟΣ.—Τί φιθυρίζετε μέσα στὰ δόν-
τια σας;

ΙΟΥΛΙΑ.—Τίποτε, ἀπαγγέλλω μερικοὺς
στίγους τοὺς δποίους ἔμαθον πρὸ δλίγου
παρ' ἐνὸς χορευτοῦ. (Δικούεται φωνὴ καλούσσει
τὴν Ἰουλίαν.)

ΤΡΟΦΟΣ.—Ἐρχόμεθα! (Πρὸς τὴν Ἰουλίαν.)
Ἀγαπητόν μου τέκνον, δις ἔμβιωμεν, δλος
ἀνεγώρησαν. (Η τροφὸς ἔξερχεται μετὰ τῆς Ἰουλίας.)

ΧΟΡΟΣ

« Χαῖρε, πρῶτε ἔρως, διάπυροις ἐπιθυ-
μίαι, νῦν λησμονηθεῖσαι· ίδοιού ὑμεῖς ἐν τῇ
νεκρικῇ σας κλίνῃ, νέον δὲ πάθος μέλλει
νὰ σᾶς κληρονομήσῃ. Η ωραία ἔκεινη τὴν
δποῖαν δ Ρωμαῖος ἐλάτρευς καὶ διὰ τὴν
δποῖαν θὰ προσέφερε τὴν ζωὴν του, εἶναι
μηδὲν παραβαλλομένη μὲ τὴν τρυφερὰν
καὶ ἀξιολάτρευτον Ἰουλίαν. Ο Ρωμαῖος
ἀγαπᾷ καὶ ἀνταγαπᾷται. Μεθύσας ἐκ τῶν
βλεμμάτων τῆς Ἰουλίας, πῶς θὰ κατωρ-
θώσῃ νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐχθρᾶς του;
Καὶ ἔκεινη ἐν μέσω ποίων κινδύνων θὰ βι-

φθῆ; Εἰς ποτὸν ἀπαίσιον ἀγκιστρὸν εἶναι προσηλωμένον τὸ ἑλκῦον αὐτὴν δέλεαρ; Ὁ Ρωμαῖος καθὸ ἔχθρὸς τῆς οἰκογενίας της δὲν δύναται νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἐκεῖνη, ἀν καὶ τὸν ἀγαπᾶ ἐξίσου, δεσμεύεται ὑπὸ τῆς αὐτῆς καὶ μείζονος ἀνάγκης. Ἀλλὰ τὸ πάθος δίδει αὐτοῖς ισχύν. Αἱ πολύτιμοι στιγμαὶ ἐπέστησαν, καὶ δρατοὶ ἥδοναὶ μίγγυνται μετὰ πικροτάτων φόβων, μετ' ὁδυνηροτάτων τρόμων. »

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ

ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ ΔΟΥΛΟΙ ΚΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

(Συνίχ. ίδε φυλλ. 4)

« Απὸ τοῦ ὅχλου τῶν ἀγρῶν μεταβάνομεν ἥδη εἰς τὸν ὅχλον τῶν πόλεων, τοὺς δούλους καὶ ἀπελευθέρους, ἐξετάζοντες δὲν αἱ τάξεις αὐται ἐφάντασαν εὐνοϊκώτεραι τῶν ἀγροτῶν εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν καὶ ἡσπάσθησαν τῷδέ τι αὐτὴν ὡς ἄγγελον ἐλευθερίας.

Περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἡθῶν τῶν Ρωμαίων δούλων πλεῖστα δσαὶ ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Montesquieu, τοῦ Mousset, τοῦ Friedeländer καὶ ἄλλων, ὃν τὰ συγγράμματα εἰσὶν ἐκάστῳ πρόχειρα καὶ γνωστά. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ σταχυολογήσωμεν ἐξ ἀγροῦ τοῖς πᾶσι προσιτοῦ, προτιμῶμεν νὰ παραθέσωμεν ἀκεραίαν καὶ ἀνέπαθμον τὴν πιστὴν, τὴν ὁρτογραφικὴν οὕτως εἰπεῖν, εἰκόνα τοῦ Ρωμαίου δούλου τῆς παρακμαζούσης αὐτοκρατορίας, οἷαν εὑρίσκομεν αὐτὴν ἐν συγγρόνῳ μνημείῳ, ὅπερ καίτοι ἀξιον μελέτης πολλῆς ἔμεινεν, ἔγνοια πᾶς, εἰς ἀλίγους γνωστόν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι σετυρικὴ κωμῳδία ἐπιγραφομένη «Κουκρόλος», παρασταθεῖσα τὸν τέταρτον Μ. Χ. αἰῶνα, σύγχρονος δηλ. τοῦ Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Αὔγουστίνου, τῶν τελευταίων μάρτυρων τοῦ θριαμβεύοντος ἥδη χριστιανισμοῦ. Ἐνῷ ἡ μεγάλη αὕτη ἀνάπλασις μετέβηλε τὰ

πάντα περὶ αὐτὴν, ὁ δοῦλος εἰκονίζεται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ ταύτη ψυχῇ ἔτι καὶ σώματι προστηλωμένος εἰς μόνας τὰς ἀπολαύσεις τῆς σαρκός. Ἐκάστη λέξις τοῦ κατωτέρω παρατιθεμένου μονολόγου τοῦ δούλου Παντουάλλου εἶναι ἐξόμιλης τῶν κάκιῶν τῆς εἰδωλολατρείας καὶ βλασφημίας κατὰ τῶν ἀρετῶν τοῦ χριστιανοῦ. Ὁ δοῦλος ἐκθέτει μετὰ κυνικῆς ὑπερηφανίας τοὺς κώμους, τὰς κρατικάς, τὰς κλοπὰς καὶ τὰς αἰσχρότητάς του. Οὐ μόνον οὐδὲν παραλείπει ἐξ ὅσων ἐπρεπει νὰ ἐμπλήσωσιν αὐτὸν αἰσχύνης, ἀλλὰ καὶ περιγράφει ταῦτα μετὰ ματαιόφρυνος ἐπιδείξεως· διηγεῖται τοὺς νυκτερινοὺς αὐτοῦ πότους ἐξ οἴνου κλοπικίου, τὰ ὅργια ἐν τῷ λουτρῷ μετ' ἀναιδῶν θεραπαινίδων· ὑθρίζει τὸν αὐθέντην τοῦ δποίου καταστέφει τὴν περιουσίαν καὶ τέλος καταλήγει εἰς τὴν ἀπολογίαν τῆς δουλείας, τῆς ἀκόπως καὶ ἀνεξόδως ἰκανοποιούστης πάσκες τὰς κτηνώδεις δρεῖσις του. Ἀλλὰ τὸ χωρίον τοῦτο, καίτοι μικρὸν καὶ παρεκτρεπόμενον ἐνίστε τοῦ προκειμένου, παραθέτομεν ὀλόκληρον, διέστι ἡθέλουμεν ζημιώσει τὸν ἀναγνώστην ἀκρωτηριάζοντες τοιαύτην ἐντελὴ καὶ ἀριστοτεχνικὴν εἰκόνα τῆς ἐσχάτης ἐξαγρειώσεως τῶν καθηκυμάτων, τὰ δποῖα ἐτόλμηταν ἴδεολόγοι τινὲς νὰ παραστήσωσιν ὡς τοὺς πρώτους μάρτυρας καὶ διοικηγοτάς τῆς χριστιανικῆς μεταρρυθμίσεως.

ΠΑΝΤΟΜΑΔΔΟΣ (δοῦλος)

« Εἶναι πράγμα πατίγνωστον καὶ πανθομολογούμενον ὅτι δλοι οἱ αὐθένται εἶναι ἀχρεῖοι ἀνθρωποι· ἀλλ’ ὁ ἐμὸς αὐθέντης ὑπερβαίνει πάντας κατὰ τὴν κκλαν. Ἀληθὲς εἶναι ὅτι οὐδέποτε μὲ σόλαψεν· ἢ μὲ ἐκκεκοπεῖσεν· ἀλλ’ ἡ ιδιοτροπία αὐτοῦ δὲν ἔχει δρια. Ἀν ὑπεξαιρέσουμεν ἐκ τῆς εἰκίας τὸ παραμικρὸν σκεῦος, ἣν ἀργύριον, μᾶς ὑθρίζει καὶ θερπεῖ τοῦτο ὡς ἔγκλημα ἀσυγχώρητον· ἀν θραύσωμεν ἀγγείον τι, μᾶς ἀποκαλεῖ ἀπροσέκτος· ἀν τὸν γευμανικὸν βαρυνθῆμεν ἐνίστε νὰ φέρωμεν ἔύλκ καὶ ρίψωμεν εἰς τὸ πῦρ τράπεζάν τινα· ἢ θρανίον καὶ πάλιν διδόρεται καὶ θυμόνει· ἀν ἀράτομεν ἀνοικτὴν θύραν τινὲς μᾶς κράζει νὰ κλείσωμεν αὐτὴν· ἀν τρύπα τις